

Μεταβάς ὁ Ἀλμείδης εἰς τὸ στρατόπεδον, προσεβλήθη ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ὅστις μετὰ βραγῶν χρόνον τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον, εἰς τὰ βῆθη τοῦ ὁποίου κατῆλθε μὲ ἐν ὄνειρον ἀνεκπλήρωτον καὶ μὲ τὴν χαρὰν, ἣτις τὸν ἐνεψύχωσε, μόλις εἶδε ὅτι θὰ εἰσέφερεν εἰς τὴν Πατρίδα τὰς ὑπηρεσίας του.

Εἶνε θλιβερὰ ἡ στιγμή καθ' ἣν νεότης τόσον θερμουργὸς νεκροῦται, ἀλλ' εἶνε θλιβερωτέρα ἡ στιγμή αὐτή, ὅταν τοὺς τελευταίους παλμούς τῆς ζωῆς, τὰ τελευταῖα ρόδα τῆς εἰκοσαετοῦς ἡλικίας σκεπάζει ἡ πρόωρος ἀπογοήτευσις ἀτυχημάτων Ἑθνικῶν.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἀλμείδης ὑπῆρξε θῦμα τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, παρ' ἣ ἡ πατρικὴ αὐτοῦ οἰκογένεια περιβλεπτον κατέχει θέσιν, δὲν ἐθροήγησε μόνον ἐν αὐτῷ τὴν νεότητά του, τὴν μόρφωσίν του, τὴν ἀγαθότητά του, ἀλλὰ καὶ ἕνα φιλόπατριν καὶ ἔντιμον στρατιώτην, κατελθόντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον καὶ μόνον διὰ ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτῆς! . . .

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ γτύπος τῆς καρδιάς, τὸ μαῦρό μου τὸ δάκρυ,
Δὲν μ' ἀφίνουν ἤσυγον ν' ἀναπαυθῶ σὲ μί' ἄκρη,
Γιατὶ δὲν λησμονῶ
Ἐκεῖνην ποῦ πονῶ.

Δ. ΑΡΓ. Δ.

ΜΠΕΤΤΙΝΑΙ Κ. ΠΑΠΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(Τὸ γένος Φραβασίλη)

Κι' ἄν κλαῖνε μάτια καὶ καρδιῆς
Τὴν ἐδική σου Μοῖρα,
Τῆς ἀστερόφωτες βραδιῆς
Τὴν τραγουδοῦ ἢ Λύρα.

✱

Καὶ τὴν ἀκοῦνε τὰ πουλιά
Ποῦ ξευκτοῦν στὰ δάση
Καὶ μὲ τὴν ἴδια σου λαλιά
Γλυκοξυπνοῦν τὴν πλάση.

✱

Εἶδαι νεκρή· μὰ ζωντανή,
Τοὺς ἦχους ἀνασταίνεις,
Στὴ Λύρα τὴν παντοτεινή,
Ψυχὴ τῆς Πεθαμμένης!

(Δεκέμβριος 1897)

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

